

amelyre a diákinternátusok vezetőit is meghívták. A tanácskozás során felmerült az az eszme, hogy igen alkalmas lenne kórház részére a Boldogasszony-sugáruton levő vasutas-internátus, amelyben hatszáz ágyra van hely. Ezt a diákotthont be is rendezik kórháznak. Az internátusok igazgatói valamennyien késznek nyilatkoztak a vasutas-diákotthon tanulóinak elvállalására. A tanulóknak olyan áron adnak ellátást, amilyent a vasutas-internátusban fizettek. Más négyszáz sebesültnek való kórházat a rókuszi elemi iskolában rendeznek be. Az iskolát eddig kaszárnyának használták. A katonákat most majd az ujszegedi kenderakadémiában helyezik el, mert az intézet rövid idő alatt elkészül.

— **Az igazi magyar.** Arany betűkkel írott órában kellene megemlékezni egy derék, *hatvankét esztendő magyar föltámasztóról*, akinek hét fia szolgál kibontott zászló alatt a háza és a király védelmére s aki maga is oda kívánczik, hogy ő is kivegye részét a dicső küzdelemből. Az öreg *Nácsa* Imrének hívják és Mosnicán lakik. Kiszolgált katona és a csendőrségnél is eltöltött pár esztendőt. Tizenegy gyermeke van és pedig kilenc fiú és két leány. *A fiuk közül hat már régebben szolgált, a hetedik pedig tegnap vonult be.* Az öreg azonban egyetlen egy könnyet sem hullatott el fia után, egy panaszkodó szót sem ejtett, hanem kijelentette, hogy nem akarja, hogy fiai különbek legyenek mála és harcoljanak a háboruban, ő pedig idehaza üljön, tétlenül. Nagy elhatározás fogamzott meg az öreg, derék Nácsa Imrében és *önkéntesnek jelentkezett* . . . Áldja meg a magyarok Istene az ilyen igazi fajmagyart, aki hét harcossal gyarapította seregünket s még azt hiszi, hogy nem hozott elég áldozatot a hazáért, hanem magát is oda akarja még adni a szabadság oltárára.

— **Még előbb kapta.** . . . Ifjabb Wekerle Sándor nyáregyházi gazdaságában gabonával teli zsákokat rak kocsióra egy mokány magyar gyerek.

— Te, Miska, hát te hogy kerültél haza? — Ily szókkal fordul hozzá gazdája — hisz te katona vagy?

— Istállom, megjöttem kicsit keresni. . .
— Keresni? Hát az csak úgy megy, azért hazaeresztenek, — faggatta földesura.

— Hát, istállom, *möglüttek*, s ezt mondván, feltűri az ingujját, s a könyöke fölött nagy szurt seb frissen hegedt nyomai voltak láthatók a mi azonban azért nem szolgált a súlyos szitok emelésének alkaidályául.

Elmondja azután, hogy Ravaruszkánál kapta a szurást kozák dárdától, de ő sem maradt adós.

Jó borraival ültette erre a sebesült markát. Amint így meghatottan szemléli a gazda a sebesült katona szapora munkáját, s amikor egyik teli zsákért lehajol a legény a földre, hátul a nyaka alatt egy másik nagy sebforradás látszik háromszor akkora, mint a ravaruszkai.

— Az Istenért, hát ezt hol kaptad, — kiált föl szánakozva a legény gazdája, amire ez jelentéktelenséget jelentő kézmozdulattal ekként felel:

— Ezt a másikat még előbb kaptam, nagyságos ur!

— **Kolerás katona Szegeden.** A szegedi tisztí főorvosi hivatal ma táviratban értesítette a belügyminisztert, hogy *Iván* Tamás 33 éves, 7-ik honvéd gyalogezredbeli közkatona október 26-án éjjel kolera betegen érkezett Szegedre. Ivánt a kolera-barakban ápolják.

— **A szerajevói szerb foglyok.** Szerajevóból jelentik: Az ideszállított szerb foglyok nagy része török imaszönyvegekkel védekezik a hideg ellen. Nyilvánvaló, hogy ezeket az értékes szönyvegeket jómódu mohamedán vidéken *rabolták*. Mivel vallásos szertartáshoz szükséges kelléket zsákmányolni nem szabad, a fogságban ezeket a szönyvegeket elszedik tőlük s majdan a kifosztott mohamedánoknak juttatják. A szerb foglyok most leginkább a nagy hidegre panaszkodnak, mivel *téli hadjáratra nem szerelték fel őket*. Az újabb foglyszállítások miatt a Szerajevóba eddig internált hadifoglyokat tovább viszik a monarchia belsejébe. Vasárnap 200 szerb foglyot irdítottak utnak Magyarországra. Közülök a rangban legidősebb *Stancics* Gyuró kapitány — kísérő esapa-

tunk vezetőjének igen megköszönte azt a humanus bánásmódot, amelyben a foglyok a várban, a sebesültek a tábori kórházban részesültek.

— **A Szegedi Vörös Kereszt-Egylet** katolikus kórháza részére ápolónő sürgősen felvétetik. Somogyi-utca, Katolikus kör helyiségében.

A felebaráti szeretet szövetsége.

A felebaráti szeretet szövetsége, mint különálló működést a szemérmes szegények támogatását tűzte ki feladatául, egyébként pedig támogat minden olyan szegedi törekvést, amely a közjónak előmozdítására a felebaráti szeretet jegyében szolgál.

A sebesültek részére készített tépés közben elhatározta, hogy a Hadsegítő-bizottság segítő társául szegődik s a beállt hideg időjárás következtében szükséges melegruhákat, s hósapkákat készít tömegben. A legrövidebb idő alatt körültekintő gondossággal beszerzte a meleg alsó ruhákhoz az anyagot és következett a lelkiismeretes pontossággal végzett szabás és varrás, amelyben részt vettek: Boross Józsefné, özvegy Budinszky Ernőné, dr. Faragó Ödönné, Gyuritz Sándorné, Hausner Adolfné, Janky Annuska, Jezericzky Ákosné, dr. Kelemen Béláné, dr. Kókay Istvánné, dr. Kovács Józsefné, Magyar Lajosné, Molnár Elemérné, Nagy Aladárné, dr. Orkonyi Edéné, dr. Szele Róbertné, dr. Széll Gyuláné, Temesváry Józsefné, Uray Zoltánné, Vajda Sándorné, Vén Andrásné, Wolf Irma.

Hósapkákat, úter melegítőket kötöttek: Andrassy Ferencné, özv. Bakonyi Károlyné, Kelemen Kálmánné s leányai, dr. Perjessy Lászlóné. Dr. Arany Károlyné pedig szíves volt a pamutnak szétosztását azok részére elvállalni, akik munkájukkal működtek közre.

Hálás köszönetünket fejezzük ki Pap

A német haditengerészet angol világitásban.

Az angoloknak nagy érdeke volt szövetségeseiket flottájuk ellenállhatatlanságában való hitükben nemcsak meghagyni, de abban meg is erősíteni, mert — és ez paradoxonnak látszik — ép a flottájukat féltik a német flottától.

Már évtizedek óta aggódó féltékeny figyelemmel kísérik a német birodalom iparának, tengeri kereskedelmének és főleg utóbbival lépést tartó haditengerészetének csodálatosan rohamos fejlődését. A „Made in Germany” jelzés, amelyet az angolok, a piacakra kerülő német árukra rákényszerítettek és amellyel azokat onnan kizárni remélték, a német ipar diadaljelvénye lett, a mely alatt nemcsak az angol gyarmatokon, de még az angol hazai piacokon is sikerrel vette fel a versenyt az angol iparral, amelylyel szemben mindinkább tért hódított. Így a német ipar és tengeri kereskedelem az angol világkereskedelmet, a német haditengerészet az angolok tengeri hegemoniáját a legkomolyabban veszélyeztette. És mivel békés eszközökkel képtelenek voltak a német törekvéseket ellensúlyozni, az angol intéző körökben és lassankint az angol nemzetben is megingathatatlan meggyőződésé lélelődtött az a gondolat, hogy a németekkel *fegyveresen* kell leszámolni. Ugy gondoltak erre, mint ahogy az ember a halálra gondol; — tudták, hogy be kell következnie a nagy leszámolásnak, de félték is tőle — és nem ok nélkül, mert tudták, hogy dacára flottájuk

hatalmas fölényének, nagy hátrányban vannak a németekkel szemben. Mert *ha egyedül szállnak síkra a németekkel, a legkedvezőbb esetben is csak a német flottát tudták volna tönkre tenni*, ezzel pedig a német birodalom hatalmát, amely annak hatalmas szárazföldi hadseregén alapszik, egyáltalán meg nem törték volna, míg ellenben, *ha a német flottának sikerül az angolt érzékenyen megkárosítani* — amely aggodalom, mint azt a bekövetkezett események most élénken igazolják, nem volt alaptalan, — *ugy az angol világbirodalom, amelynek hatalma kizárólag a flottán nyugszik, komoly válságba kerülhet*. De viszont azt is tudták, hogy minél tovább halogatják a leszámolást, annál kétségesebb lesz annak kimenetele rájuk nézve, mert annál erősebb lesz a német flotta.

Íme a nagy angol világbirodalom politikájának a kulcsai.

A németektől való rettegés csakhamar arra kényszerítette a flotta hatalmában elbizakodott és a „splendid isolation” politikájával kérkedő angol nemzetet, hogy szövetségesek után lásson. És hogy mekkora ez a félelem, megítélhetjük abból is, hogy kikkel szövetekezett: a franciákkal, az őszellel és az oroszokkal, akikkel Ázsiában néznek farkasszemet. Ennek a szövetekezésnek perverz voltát maguk a szövetségesek is érezhették. Az orosz abszolutizmus szövetsége a polgári szabadság klasszikus nemzetével és a forradalmakból született köztársasággal — ezért igyekeztek azt az „Entente” (Egyetértés) — kisebb jelentőségű fogalmával leplezgetni, pedig a valóságban az

Entente a legkomolyabb véd- és dacsövetséget jelent.

A német flotta volt tehát a legnagyobb szálka az angolok szemében; már évtizedek óta figyelik és foglalkoznak vele, szakirodalmuknak, legnevesebb szakíróiknak állandó témája. Azonban meg kell adni, hogy éppenséggel nem elfogultak. Őszinte elismeréssel hajtják meg zászlójukat a rettegett versenytárs előtt, nyíltan beismerik egyes dolgokban a maguk elmaradottságát és tanulságos példakép tárgyvalják amannak előnyeit — és bár a német flotta kiválósága meglehetősen kellemetlen érzéseket idéz föl bennük, mégis jóleső büszkeséggel emlegetik, hogy a német flottának az angol volt a dajkája. Különösen imponál nekik a német császár szívós céltudatosságával és törhetetlen energiájával. A hideg angol katonák, akiket varázslatosan lebilincselő modorával teljesen meghódított, őszinte elragadtatás hangján beszélnek róla. A császár pedig céltudatosan kereste a kiválóbb angol tengerészekkel való bensőbb érintkezést, hogy ismereteket flottája javára értékesítse.

De átadjuk a szót sir Arnold White-nak, egy előkelő angol tengerészeti szakírónak, aki egy angol folyóiratnak 1904. évi novemberében, tehát ép tíz évvel ezelőtt megjelent számában cikkezett a német veszedelméről, amely, sajnos, létezik. Fejtégetése így vezet be:

— Nincsen angol ember, aki ne csodálna és ne becsülné a német császárt. Azonban agilitása, bátorsága, élénk képzelő tehetsége és magánéletének tisztasága nem voltak oly